

V

MARTINA ZELENÁ

pointa

HAU LOU
DĚTI

Havlovy děti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Zelená

Havlovy děti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Havlovým dětem
za jejich spoluúčast na této
zvláštní věci zvané život zileniálů

a

mamince
za všechna vřelá objetí i všechny oběti

Copyright © Martina Zelená, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-687-6

ISBN e-knihy 978-80-7691-870-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-871-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-865-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

JARO

Hodiny na klášterní věži měly už každou chvíli odbít devátou, ale městečko jako kdyby stále spalo. Zdálo se to tak, jelikož hlavní ulice, která vedla podél domů a malých obchodů až na náměstí, zela prázdnotou. Jen výjimečně po ní projelo auto nebo se ze dveří některého z krámků vynořila postava v dlouhém kabátu. Držíc v ruce složený deštník však zase rychle zmizela z dohledu. Počasí k lenivosti sobotního rána přispívalo. V tuto denní dobu tu nikdy nebylo rušno, dnešní klid byl ovšem nápadnější nežli jindy a nesl v sobě předzvěst nanicovatého deštivého dne. Střechy, chodníky i silnice byly suché, nespadla zatím jediná kapka, přesto mnohým z místních tmavé mraky na nebi postačily k tomu, aby si vycházku dvakrát rozmysleli a nakonec před takovým nápadem doma raději zavřeli všechna okna. Nicméně ti nejsou pro náš příběh důležití. Více se sluší vyprávět o těch, kteří nepřizní onoho pochmurného dubnového rána vyšli vstříc.

A proto tedy pojďme... Seznámím vás.

OCCAMOVA BŘITVA

Zelenookému chlapci, jenž zrovna nastavil tvář šedé obloze, ochladilo prvních pár dešťových kapek čelo. V ten okamžik nebylo v Klášterní ulici kromě něho vidět široko daleko jediného živáčka. Stál na chodníku před svatostánkem sám a kapuce černé mikiny mu se zakloněním hlavy sklouzla po temeni trochu dozadu. Snažil se odhadnout, zda stihne s přáteli dojít až do kavárny, aniž všichni zmoknou na kost. Než však stačil z mračen cokoli vyčíst, zase se napřímil, protože z protější strany ulice k němu dolehlo bouchnutí dveří. Spatřil, že k němu běží mladá dvojice jeho kamarádů. Byli to Eliška s Kryštofem. Dívka běžela se skloněnou hlavou, přestože nad ní její muž držel rozevřený tmavý deštník. Sám Kryštof moknul a volnou pravou rukou spočíval na jejích bedrech, čímž ji v ochranném gestu směřoval od jednoho z těch výjimečně projíždějících aut. Eliška zvedla hlavu a pohlédla na chlapce v mikině. Očima se k němu upnula jako závodník dobíhající k cílové pásce. Jakmile společně s Kryštofem dorazila až k němu, mírně zadýchaná zahlásila, že nikdo neotvírá.

„To je zvláštní,“ odpověděl chlapec. V zachmuření bezděčně sraštil obočí a kapuci si odtáhl tak, aby lépe viděl a její lem mu nepadal tolik do očí.

„Zkusím jí zavolat. Zjistím, jak je na tom,“ rozhodl Kryštof. Kapky z deštníku, který stále držel, líně stékaly na jeho džínovou bundu. Na rameni, kam dopadaly, světle modrá látka rychle tmavla.

„Dobrý nápad,“ přitakala dívka a přitiskla se ke svému muži blíž, aby se lépe vešli pod deštník. Všimla si, že Kryštof už je celý zmáčený. „Radime,“ oslovila kamaráda, „nezmínila třeba Karolína, že se jí to nakonec dneska nehodí?“

Radim zavrtěl hlavou. „Ne, ale včera jsme po promítání šli ještě společně k Samovi. Sice jsem ji neviděl odcházet, ale teď mě napadá,

jestli náhodou neodešla s někým.“ Tím se taktně snažil naznačit, že jejich kamarádka možná nespala doma, ale u nějakého svého půlnočního doprovodu, což se tu a tam stávalo. Kryštof s Eliškou v náhlém pochopení pootevřeli ústa a nepatrně pokývali hlavami. Karolínina nespoutanost je při podobných zjištěních vždy překvapila, přestože svou kamarádku znali. Znali velice dobře její veselou a bezstarostnou povahu...

„Je nedostupná,“ ozval se Kryštof poté, co vytočil její číslo a zaslechl první slova upozorňující hlášky operátora. Svůj pokus o hovor ukončil jedním dotykem, pak obrazovku zhasnul a telefon zastrčil zpátky do kapsy kalhot. Ve stejné chvíli vedle něho začala Eliška štrachat z kabelky svůj mobil. Zdálo se jí, že slyšela zvuk příchozí zprávy.

„Nejspíš se jí klasicky vybil telefon. Třeba ještě dorazí nebo pak přijde do kavárny. Anebo si jen spletla místo srazu a už tam na nás bude čekat. Popřípadě ví, kde nás najít,“ uvažoval nahlas Radim a očima střídavě přejížděl po Kryštofovi a Elišce. „Jak je na tom zbytek, nevíte?“

Eliška s pohledem upřeným na svůj chytrý telefon odpověděla: „Dominik prý přijede až tam a Severín je na cestě. Teď mi píše, že tu bude za chvíli.“

„Takže ještě počkáme,“ odušil Kryštof, svíraje stále pevně deštník, přestože déšť na okamžik zcela ustal.

„No jistě, Sever a ta klasická akademická čtvrtodinka,“ prohodil Radim nejprve zcela bez výrazu, ale nakonec se nad tím všichni tři přece jen blahosklonně pousmáli. Vtom se vysoko nad jejich hlavami rozezněl klášterní zvon. Mocně začal odbíjet devět hodin.

Ve stejném okamžiku, jen o pár ulic dál, zrovna scházela z chodníku rychlým krokem vysoká postava. Spěšně se rozhlédla a přešla na protější, který byl o něco málo širší. „Underwater Soul“ v jejich uších akorát střídala skladba „Things Got out of Control“ od skupiny Places.

Ta osoba měla na nohou černé kožené kotníkové boty a horní polovinu jejího těla z velké části zakrýval elegantní rozepnutý běžový kabát nad kolena. Jednu ruku skrývala v kapse černých přiléhavých kalhot, přičemž mezi kapsou a rukávem kabátu se na bledém zápěstí vyjímaly masivní hodinky s koženým hovězím řemínkem. V dlani postava svírala

perfektně složený tmavě šedý pánský deštník a pravé rameno jí zatěžkávala z jedné třetiny naplněná plátěná taška. Na tašce bylo napsáno *DIVADLO DRAK THEATRE*, menšími písmeny potom *The International Institute of Figurative Theatre*. Kdyby se do ní někdo podíval, našel by přesně tyto věci: telefon iPhone 6s v koženém obalu a s původními bílými drátovými sluchátky, jež se jejich majiteli právě táhly až do uší, klíče, gumové rukavice, peněženku, balzám na rty s aloe vera, šedý látkový kostkovaný kapesník, Čechovova *Racka* v měkké vazbě bez záložky, starý a už dosti omšelý lístek z kina z posledního uvedeného Spielbergova filmu *Ready Player One* a antibakteriální gel na ruce bez parfemace.

Přestože tato osůbka spěchala, vyzařoval z ní ledabylý klid, jenž bývá typický pro silné flegmatiky. Své dlouhé útlé nohy chvatně kladla jednu před druhou, a když procházela kolem vysokého, nazeleno natřeného kovového plotu malebné zahrádky čísi vily, vlastník zmíněné vily viděl ze svého místa pod jabloní pouze černý klobouk s širokou krempou, nesoucí se nad vrškem živého plotu z tújí a kopírující ve stejné úrovni právě onen kovový, nazeleno natřený plot. Několik pramenů kaštanově hnědých vlasů, neposlušně vykukujících zpod klobouku nad ušima, do kterých byla vsazena sluchátka, tedy vidět nemohl. A už vůbec nemohl slyšet, jak z bílých pecek do zvukovodů těch drobných uší pronikají prostřednictvím hudební aplikace slova právě přehrávané písně.

„While we're watching TV
Things got out of control...”

Dohrávala zrovna poslední sloka, když postava zahнула ostře doprava a uviděla trojčlennou skupinku svých přátel. Ten pohled jí vnesl do pomněnkově modrých očí radost a její červeně nalíčené rty se roztáhly v upřímném úsměvu. Severka byla dnes z nějakého důvodu obzvlášť ráda, že své kamarády vidí, ačkoli si kvůli setkání s nimi musela přivstat. A to ona nerada.

Všichni tři – Radim, Kryštof i Eliška – Severku vřele přivítali a vážné tváře se jim na chvílku znovu rozjasnily. Dívka zatáhla za drát svých sluchátek, aby si je vyndala z uší. Pozdravila své kamarády a omluvila se jim za svoje zpoždění. Očima tékala z jednoho na druhého. Hned poznala, kdo chybí.

„Ještě čekáme?“ otázala se a pohledem střelila ke dveřím domu na protější straně ulice. Budova měla jemně mentolovou fasádu, dvoukřídlé okenice se zdobenými bílými římsami okolo a dveře z tmavého dřeva s černým kováním. Nejvíce pozornosti k sobě však přitahovala dvěma malými černými střešními věžičkami.

„Vypadá to, že není doma. Už jsme u ní zvonili a nic. Nepsala ti náhodou? Zkoušeli jsme jí volat, ale je nedostupná,“ odpověděla Eliška a v jejím hlase bylo slyšet lehké znepokojení.

Severín stáhla obočí podobně jako předtím Radim. Zalovila v plátěné tašce, a když nahmatala telefon, vytáhla ho a otiskem prstu odemkla.

„Žádná zpráva,“ informovala ostatní a plynule pokračovala. „Ráno jsem jí psala, protože jsem od ní měla zmeškaný hovor, ale koukám, že se jí ta zpráva na WhatsAppu ještě ani neodeslala.“ Nato otevřela přehled historie hovorů.

„Volala mi krátce po jedný ráno,“ dodala vzápětí. Náhle zněla také znepokojeně.

„Když jsem to zjistila, myslela jsem, že to byl omyl nebo jsem jen přišla o nějaký veselý opilecký hovor. Šli jste přece spolu včera do klubu, nebo ne?“

Všichni se po vyslovení té otázky podívali na Radima.

„Jo, ale odešel jsem dřív než ona. Naposled jsem ji zahlídnul venku s nějakým týpkem. Zdálo se, že spolu flirtujou.“

„A co Dominik? Byl tam taky? Po filmu jsem ho slyšela říkat, že za vámi pak dojde.“ Severín mluvila a při tom roztahovala deštník. Opět začínalo pršet.

„To jo, přišel. Chvilí jsme se bavili všichni společně, já pak odešel na záchod, a když jsem se vrátil, Dominik se na baru vybavoval s nějakou holkou. Řekl mi jenom, že Karolínu viděl s někým odcházet. Šel jsem to zkontrolovat, byla fakt venku před klubem a povídala si tam s tím týpkem. Zdálo se, že to jde dobře, nechtěl jsem rušit, tak jsem se vrátil zpátky. Cestou jsem pak potkal Dominika a ten navrhnul, jestli nezajdeme ven na jednu. Kája a ten kluk tam pořád byli. Dali jsme s Dominikem cigo a já šel potom domů. Měl jsem dost. Dominik slíbil, že na ni dohlídne a kdyžtak ji doprovodí, ale hádal bych, že se spíš vytratila s tím týpkem.“

„A nevíš, kdo to byl?“ otázala se Severka a nervózně přešlápla na místě.

„Dominik ho trochu zná, jmenoval ho, ale teď si nevzpomenu.“ Bylo vidět, že se Radim opravdu snaží rozpomenout, ale jméno se mu ztrácelo v mlžném oparu předešlé noci.

„A kde je Dominik?“ zajímala se dívka s červeně nalíčenými rty, přestože odpověď jí byla už dopředu jasná. Chození pěšky nebyl zrovna Dominikův styl.

„Psal, že se s námi sejde až v kavárně,“ odvětila Eliška a hlavou kývla směrem k místu setkání – na druhou stranu, než se nacházelo náměstí.

„No tak jdeme. Po cestě zkusím Karolíně ještě zavolat,“ rozhodla Severín a s deštníkem zahalujícím její i Radimovu hlavu přidala do kroku.

Děšť sílil čím dál víc.

Jakmile skupinka došla do podniku, jenž působil spíše jako moderní sofistikovaná vinárna než kavárna, bylo jasné, že Dominika i se svým zpožděním předběhli.

Konverzace po cestě vážla a byla nezvykle rozpačitá. Přátelé si mezi sebou dodatečně vyměnili pár poznatků v souvislosti s promítáním, které se konalo předešlého večera na nádvoří zdejšího zámku. Téměř jednomyslně se shodli na tom, že na venkovní kino je v dubnu přece jen ještě chladno – tedy alespoň s ohledem na dosavadní aprílové počasí, které se prozatím drželo na podprůměrných teplotách.

Eliška s Kryštofem zase nahlas přemítali, jak to bez nich jejich maltézský psík, štěně jménem Falco, doma asi zvládá.

Severka, které šel rozhovor jedním uchem dovnitř a druhým zase ven, se dvakrát pokusila kamarádce dovolat, ale bez úspěchu.

Když se všichni ocitli v dřevem provoněné kavárně, vzdálené ani ne deset minut chůze od jejich původního místa setkání, konverzace se přirozeně stočila zpátky ke Karolíně.

„Přijde mi divný, že nikdo neotvíral. Že by u nich v tuhle dobu vážně nebyl nikdo doma?“ uvažovala Eliška nahlas.

Usadili se v nejzazší části útulné místnosti, kde byl dubový kávový stůl, pohovka petrolejové barvy a dvě křesla stejného odstínu. Poblíž stálo několik stojanů s víny z nejrůznějších koutů světa.

„Její mamka se ségrou odletěla na týden do Španělska a babička je už od konce března v lázních. Vždyť víš, jak si tuhle pochvalovala, že bude mít celý byt na pár dní jen pro sebe,“ připomněla Severín, zatímco se shýbala, aby svůj mokrá deštník položila osychat na zem.

„Copak v Hradci nebydlí sama?“ otázal se Radim, který se už stačil uvelebit v jednom ze sametových křesílek. Jako jediný se z ničeho nesvlékal, mikinu si nechal na sobě.

„Ne, je tam pořád s tou spolužačkou z mediny,“ odpověděla mu Eliška a usadila se vedle Kryštofa, jenž vzápětí natáhl paži na opěradlo gauče, jen pár milimetrů nad jejími rameny.

„S tou, co při zkouškovém hulí travu a Karolínu tím dohání k šílenství?“ rozvíjel dál konverzaci Radim, ale protože ji stáčel směrem, který se zdál bezpředmětný, Severín jen mlčky svařila čelo.

„Jo, s tou,“ stačil potvrdit Kryštof a pobaveně se zasmál, jelikož si vybavil rozčilenou Karolínu lamentující nad tím, jak všechno na privátu smrdí marihuanou, a to včetně jejího spodního prádla.

„Nemáte někdo nápad, kde jinde by teď mohla být?“ zeptala se Severka ve snaze obrátit hovor zpátky k podstatě věci.

„Heleď, hlavně klid, vždyť může být doma. Buď vyspává kocovinu, nebo se jí jenom nechce z postele do toho psího počasí. Anebo teda zůstala přes noc u toho týpka. Určitě je v pohodě,“ pokoušel se ji uklidnit Radim, když zaregistroval její zasmušilý výraz.

„Mám ohledně toho nepříjemnej pocit,“ řekla Severka o něco tišeji, přičemž si levačkou sundala z hlavy plstěný klobouk a prohrábla si kaštanové vlasy, které jí ve vlnách spadaly do poloviny zad.

„Však za chvíli dorazí Dominik a poví nám, jak to bylo. On by ji snad nikde ve štychu nenechal,“ poznamenal Kryštof, aby podpořil Radimovu útěšnou poznámku.

„No nevím,“ utrousila skepticky Severín. Jako jediná pořád stála. Ruce měla v bok, ačkoli je nedržela v jedné linii s trupem, ale s lokty směřujícími mírně dozadu. „Jdu si objednat. Někdo něco?“

„Půjdu s tebou,“ pronesla Eliška, a než vstala, obrátila se ke Kryštofovi. „Jako vždycky?“ zeptala se familiárně s jednou rukou na jeho koleni. Chlapec s vděčným úsměvem přikývl.

„Já bych taky prosil svou klasiku,“ požádal Radim a předvedl Severce prosebný pohled štěněte. Pak se předklonil, lokty si opřel o kolena a při tom se ještě uculil.

Předtím, když vcházeli do kavárny, si stáhl z hlavy kapuci a světle hnědé vlasy mu od té doby držely ve slušivém rozcuchu. Po dvou denním strništi si v rychlosti přešel dlaní a na moment tak zakryl svůj zářivý úsměv, který odhaloval téměř dokonale rovnou řadu bílých zubů.

„Jasně,“ odkývala Severka a všechny tyhle sympatické maličkosti na vzhledu svého kamaráda zcela pominula. On zase úplně vypustil možnost podívat se dívce na zadek obepnutý v přiléhavých džínách, když odcházela k pultu obsluhy. Místo toho vzal ze stolku před sebou nápojový lístek, aby se podíval, co by si mohl objednat dalšího v případě, že se s přáteli v kavárně zdrží déle.

Vstupní dveře do kavárny byly otevřené dokořán, přestože venku stále pršelo a chlad se coby nezvaný host vtíral dovnitř.

Děšť od chvíle, co skupinka přátel přišla, sice mírně polevil, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by snad brzy ustal úplně.

Dívky seděly na stoličkách přímo naproti vstupu u barového pultu, který byl jako většina interiéru vyvedený ze dřeva. Měly objednáno a mlčky vyčkávaly, až jim obsluha donese dvě kávy a dva čaje.

Severín netrpělivě poklepávala konečky studených prstů na hladkou dubovou desku baru a dívala se ven do deště. Primky po dědečkovi na jejím úzkém zápěstí ukazovaly devět hodin a třicet osm minut. Kluci se vzadu něčemu hlasitě zasmáli. Eliška se na Severku starostlivě podívala. Už už chtěla něco říct a ticho přerušit, když vtom to obě uslyšely. Přicházelo to z venku, zdálky, ale velice rychle se to přibližovalo. Šlo o směsici zvuku motoru jedoucího auta a hudby, která se z něj linula. Dívky už věděly. Dominik přijíždí. Netrvalo ani pár vteřin a do kruhového objezdu, který byl z kavárny na dohled, se suverénně vřítilo černé elegantní kupé Aston Martin DBS Superleggera. Za okamžik již ladně parkovalo podél chodníku před kavárnou.

Pokud se o tom autě dalo s naprostou jistotou něco říct, pak to, že rozhodně nepatřilo do tak malého města. Působilo tu zvláště a nepatřičně. Přesto tu však bylo a z něj právě vystupoval mladík, na kterého se čekalo. Svérázný řidič měl ostře řezanou tvář a uhrančivé modrošedé oči. Uhlově černé vlasy nosil po stranách nakrátko vyholené, avšak temeno hlavy mu překypovalo divokými kudrnami. Nos měl dokonale rovný a rty masité. Ve vyšších kožených zavazovacích botách, černých kalhotách, dlouhém hrubém vlněném svetru šedé barvy a černém rozepnutém kabátu do půli stehen působil skoro tak nepatřičně jako jeho

vůz. To mu ale nezabránilo v tom, aby vyhlížel značně sebevědomě. Naopak. Dálkovým ovládáním zamkl auto a sebejistým krokem zamířil do kavárny. Když v průhledu otevřených vstupních dveří zpozoroval Severku s Eliškou, jeho tvář opanoval samolibý úsměv. Z auta pootevřenými okénky mezitím stále dunělo:

*„You should see me in a crown
I'm gonna run this nothing town
Watch me make 'em bow
One by one by one.“*

„Děvenky!“ křikl rozverně namísto pozdravu a poklepáním na displej svého telefonu autorádio umlčel. Ambientní kavárenská hudba se tak opět mohla přihlásit ke slovu.

„Ty si to prostě neumíš odpustit, že ne?“ poznamenala rádoby nonšalantně Severín, ale v jejím hlase zazníval jasně kritický tón.

„Taky tě rád vidím, hvězdo!“ odvětil Dominik, aniž by ztratil svůj domýšlivý úsměv. „Co si neumím odpustit?“ zeptal se hned nato. Záměrně dělal, že nerozumí.

„Však ty moc dobře víš. Tahle tvoje opulentní entrée. Existuje něco jako povolená rychlost a taky... no, *uměřenost*.“ Poslední slovo Severín zdůraznila. Dominik nad ním pobaveně nadzdvihl obočí a zapsal si ho do svého pomyslného slovníku neobvyklých výrazů, která od Severín velice rád přejímal a používal je proti ní, kdykoli mu to přišlo vhod.

„A neříkej nám děvenky,“ uzavřela krátkou intervenci Eliška, jejíž snahu o sebejistý tón podkopalo očividné vyvedení z míry, které měla na svědomí chlapcova sebedůvěra. Dominik se spokojeně zasmál.

„Měl by sis asi zavřít okýnka, jinak ti do toho tvého miláčka naprší,“ doporučila mu Severka a bradou kývla k zaparkovanému vozu.

„Myslím, že to tu chvíli zvládne. Nezdržím se dlouho,“ prohodil Dominik, ale úzkostně nejistému, dokonce snad až mírně poplašenému pohledu směrem k autu se neubránil. Trvalo přesně dvě vteřiny, než vyhodnotil, že okénka nejsou stažená natolik, aby hrozila jakákoli škoda.

Vtom se k barovému pultu vrátila obsluha. Byla to mladá dívka tmavé pleti a při pohledu na Dominika se jí okamžitě nahrnula krev

do tváří. Na pult naservírovala jedno presso, jedno americano, jeden ovocný a jeden bylinkový čaj. Severín s Eliškou se chopily šáleků a zvedly se, aby se vrátily zpátky ke klukům. Dominik si u slečny, jež mu věnovala nápadnou pozornost, v rychlosti objednal cappuccino a následoval holky. Pozadí obou dvou si při tom prohlédl s pečlivostí a diskrétností zkušeného experta přesně tak jako už nespočetněkrát předtím.

„Pohřešujeme Karolínu,“ prohlásila Severka s kamennou tváří hned, jak se Dominik usadil vedle svých přátel a smočil horní ret v kávě, kterou rozechvělá číšnice při servírování trochu vybryndala na stůl. Slovo „pohřešujeme“ chtěla Severin původně použít jen nadneseně, ale po jeho vyslovení ji zamrazilo. Náhle ji tato volba připadala příliš drsná, nemístná, až podivně znepokojující a zavazující.

Dominik sebou mírně cukl. Možná za to mohla ta věta, možná byla káva jen příliš horká. Bylo těžké odhadnout konkrétní důvod.

„Když jsme u ní těsně před devátou zvonili, nikdo neotevřel. Od té doby se jí snažíme dovolat, ale je nedostupná,“ dovysvětlila situaci Eliška. Kryštof ji při tom vzal za ruku a jejich spojené dlaně spočinuly na jeho stehně.

„Co se v noci dělo? V jednu ráno mi volala, našla jsem zmeškaný hovor,“ přešla Severka rovnou k věci. Seděla s jednou nohou přehozenou přes druhou a v rukou svírala hrnek s třešňovým čajem. Dlouhé rukávy svého tmavě modrého svetru si kvůli tomu povytáhla až ke konečkům prstů – přes látku ji tak horký hrníček jenom hezky hřál.

„O tom nic nevím,“ opáčil Dominik a ledabyly si zamíchal lžičkou cappuccino.

„O čem nic nevíš?“ Severka začínala být podrážděná.

„O tom, že by ti volala.“

„A jak to teda bylo? Kdy jste se viděli naposled? Doprovázel jsi ji domů, nebo jste se v klubu rozdělili?“

Zraky všech se upřely na Dominika. Ten náhle ucítil téměř hmatatelné napětí.

„Říkal jsem jim, že se tam bavila s tím týpkem,“ vysvětlil Radim do ticha.

„Jo, s nejmladším Kopeckým. S Patrikem,“ potvrdil Dominik a jeho tón se najednou zdál z neznámého důvodu o něco tvrdší.

„Kdo to je? Známe ho?“ chtěla vědět Severka. Očima přeskakovala z jednoho kamaráda na druhého. Kryštof řekl, že ho nezná, Eliška jen zavrtěla hlavou a Radim se úplně zdržel odpovědi. Vypadal nejistě a drobně přimhouřil oči, jako kdyby pátral v paměti.

Dominik zvedl ze stolu telefon, který si tam předtím odložil, a otevřel Instagram. Za chvíli Severín ukázal na displeji účet uživatele @patrik_kopec. Všichni se nahnuli tak, aby dobře viděli.

„Ksakru, když jsi říkal Patrik, nespojil jsem si to. Tohohle nejmladšího Kopeckého jsem už pár let neviděl, ale jak jsi teď řekl i příjmení a vidím ten ksicht, tak mi to secvaklo,“ přiznal v ohromení Radim.

„Co myslíš?“ dorážela Severín a nahlas vyslovila, co si ostatní stáli pomyslet jen v duchu.

„Když jsme s Kájou dorazili k Samovi, procházeli jsme kolem takovej drzejch cápků. Jeden z nich na ni měl nějaký sprostý kecy, tak jsem ho utál, aby si nedovoľoval. Myslím, že to ani neslyšela, byla v tu chvíli už kus přede mnou. Protože kdyby jo, nedovedu si vysvětlit, proč by s ním o hodinu pozdějc venku flirtovala. Ale u toho stolu to byl Kopeckej, jo. Akorát že jsem ho vůbec nepoznal. Ten kluk venku měl na hlavě snapback, to ten u stolu neměl, a v tý tmě před klubem jsem si ho moc neprohlížel. Fakt by mě nenapadlo, že by to mohl být jeden a ten samej člověk. Taky teda nepopírám, že jsem už měl něco málo upito, ale kruci... jo, byl to Patrik. Docela se změnil od té doby, co jsem ho viděl naposledy, hajzlík jeden. Přece jen už je to pěknějch pár let...“

„Super. Takže když to shrnu, celej večer se bavila a flirtovala s klukem, co si nad ní předtím sprostě uslintával. To mi chceš říct?“ zrekapitulovala už se znatelným podrážděním Severka.

„A potom s ním i odešla,“ podotkl Dominik jakoby mimochodem.

„Cože?!“

„Nejdřív spolu mluvili venku a pak jsem je viděl společně odcházet.“

Rezignace v Dominikově hlase společně s významem jeho slov Severín popudily.

„Ty jsi ji nechal odejít s nějakým grázlem?“ Teď dívka svírala svůj hrnek s takovou zarputilostí, až jí zbělely klouby na už tak bledých rukou.

„No tak nejlepší pověst ten kluk nemá, ale zdálo se, že se jí líbí. Flirtovali dost okatě a nevypadalo to, že by s ním šla nedobrovolně. Tak co jsem měl dělat, zakázat jí to? Nejsem její máma.“

„Co je ten kluk zač?“ zeptala se Eliška.

Radim pokrčil širokými rameny. „Já ho znám jenom od vidění. Chodili jsme na stejnou základku. Dřív jsem se trochu bavil s jedním jeho starším bráchou.“

„Je to takovej místní průšvihář,“ přispěl se svou troškou do mlýna Dominik. „Asi před třemi lety zdemoloval rampu ve skate parku u stadionu. Dost se to řešilo, měl s tím tehdy oplétačky. Taky vím, že trochu něco dealuje, a každou chvíli ho vidím s jinou holkou. Jednou nebo dvakrát byl na záchytce...“

„Takže výkvět zdejší společnosti,“ poznamenal Kryštof sarkasticky a neodpustil si hodnotící tón.

„Jak to všechno víš?“ obrátila se Severín na Dominika.

„Možná sis toho ještě nevšimla, ale žijeme na dost malým městě a já tu znám docela dost lidí. A většina z nich je sdílná. Navíc o místních skandálech si já povídám rád.“ Mladík při těch slovech záměrně nasadil ten druh laskavého úsměvu, který používají rodiče, když dítěti vysvětlují nějakou nad slunce jasnou věc.

Chvilíčku seděli mlčky, nakonec ticho rozčísila opět Severka. Bylo to ale jen šeptnutí. „Co když jí něco udělal?“

„Myslíš třeba dítě?“ opáčil Dominik se svým typickým humorem zastydlého teenagera. Jeho otázka v sobě však nesla i nápadně dospělou stopu hořkosti.

„Mluvíím vážně,“ řekla ona a probodla ho pohledem.

„Hele, jako ano, myslím, že je to grázl, ale na sériového vraha to úplně nevidím.“ Dominik ta slova pronesl klidně, sebejistě, stále v nich však zazníval onen štiplavý ironický podtón.

„No dobře, ale kde teda Karolína je?“ vyhrkla Severka, a než jí stačil kdokoli povědět svou domněnku, vyrukovala s dalším dotazem. „Nevíte, kolik toho vypila?“

„Střízlivá nebyla, ale co jsem mohl vidět, s chůzí problém neměla...“ Z Dominikových úst vyšla další kousavá poznámka, nicméně tentokrát mezi jednotlivé věty pro větší teatrálnost vsunul ještě kratičkou odmlku. „Zato s uvažováním? Zdá se, že to kapku jo.“

Severín si ho znovu nasupeně přeměřila. „V kolik odešla?“

„Proboha, proč tolik otázek a rozruchu? Je snad dospělá, a pokud si správně pamatuju, jednou nebo dvakrát se snad už stalo, že se takhle z nějaký akce s někým vytratila.“ Dominik rozhodil ruce do vzduchu a zatvářil se nechápavě. Takle konverzace ho rozčilovala a otravovala zároveň.

„Chci vědět, proč jsem od ní měla ten nepříjatý hovor! Kdyby se zrovna někde oddávala nepřístojnostem, tak proč by mi volala?“

„Možná se chtěla zeptat, jestli se k nim přidáš,“ rýpl si Dominik. V reakci na nezvyklou volbu Severčinyých slov nasadil rádobu upjatý výraz.

„Tak v kolik? Kolik mohlo být přibližně hodin, když jsi ji viděl naposledy?“ naléhala dívka a cítila na sobě pohledy všech u stolu. Sama v tu chvíli ovšem upřeně hleděla pouze na Dominika.

„Zhruba kolem jedny... asi tak. Když jsme šli z klubu ke mně, klášterní hodiny odbíjely jednu. A to bylo jen chvíli potom, co jsem ji viděl odcházet s tím Patrikem.“

„Šli?“ Severín zmátlo množné číslo.

„Já měl svůj doprovod. A dost už! Zanech toho výslechu, hvězdo!“ pronesl Dominik rázně, přestože bylo patrné, že se doopravdy nijak nezlobí.

„Mám o ni fakt strach,“ špitla po chvílce Severín.

„Určitě je v pohodě. Zůstala u něj, kde si to spolu rozdávaj, a my jsme to poslední, na co myslí. Zbytečně plašíš,“ snažil se Dominik nepřijemnou debatu uzavřít.

Severka na něho ukřivděně pohlédla.

„Tak hele, zmizela v noci kdovíkam v kdovíjakém stavu s klukem, co má dost pochybnou pověst i morálku. Telefon má nedostupný a nejspíš ještě vůbec nedorazila domů. Takže kdo další má ještě pocit, že zbytečně plaším?“ zeptala se ostře a pohledem postupně přejela po všech svých kamarádech.

Nikdo na sobě nejprve nedal nic znát, dokonce ani Dominik, její úhlavní sok v této debatě. Netečné reakce ale za okamžik vystřídaly nejisté pohledy, které se jevily spíše jako souhlas s obavami.

„Viděl jsi je odcházet? Kudy šli?“ vypálila Severka po několika vteřinách nepříjemného ticha.

Dominik se na chvíličku zamyslel.

„Spodní ulicí na hlavní. Mohli jít k němu, ale stejně tak dobře i k ní. On bydlí v té bytovce u školy nad stadionem, takže teoreticky měli stejný směr,“ vysvětlil a náhle jako kdyby mu někdo vzal vítr z plachet a společně s ním i předešlou ironii. Mluvil zcela vážně.

„Máš na něj číslo?“ napadlo zčistajasna Severín. S nadějí v očích zabloudila pohledem k telefonu v Dominikově ruce.

„Asi jo,“ přikývl.

„Zavolej mu!“

Byl to jasný rozkaz, kdoví proč ale vyzníval spíše jako zoufalá prosba.

Dlouho se nic nedělo. Telefon vyzváněl a Dominik už chtěl zavěsit, když vtom se na druhém konci ozval rozespalý hlas.

„Nazdar, Patriku, tady Dominik Matishinets,“ představil se nenuceně. Zněl tak přesvědčivě, až se zdálo, že vůbec nejde o předstíranou ležérnost. Dotyčnému na druhé straně nedal příliš prostoru, protože po oslovení napřímo vyrukoval s otázkou, na kterou chtěli znát odpověď všichni u stolu. „Hele, jen takovej drobněj dotaz. Nemůžu sehnat Karolínu. Nutně bych s ní potřeboval mluvit. Viděl jsem, že jste se spolu včera bavili před Samem. Netušíš náhodou, kde bych ji teď našel?“

Zákeřný míček se Dominikovi zdařilo úspěšně odpálit na opačný konec hřiště. Přestože ostatní špicovali uši, jak jen uměli, nikdo neslyšel, co mu protihráč odpovídá.

„Jo, takže jste spolu nekalili až do rána,“ utvrzoval se zdánlivě pobaveně Dominik. Snažil se o otázku, ale vyšla z toho spíše oznamovací věta. „Jo, jasný, díky,“ zarazil další příval slov, kterého se mu dostávalo. Pak zase umkl, poslouchal a přikyvoval.

Eliška s Kryštofem se po sobě nervózně podívali. Severka si s obdobnou netrpělivostí soustředně kousala vnitřní stranu rtu a Radim s vážným výrazem ve tváři upřeně pozoroval každý pohyb Dominikových úst.

„Jo, tak dobrý, dobrý. Zdar,“ utnul po chvíli hovor chlapec a jedním klepnutím na displej telefonu volání ukončil. Oči všech teď visely na těch Dominikových. Ten se nadechl a tlumočil: „Říkal, že ji byl kousek vyprovodit, protože měli stejnou cestu. Prý pokecali a na rohu Klášterní a Komenského se rozešli. Tvrdila mu, že jde domů, on ale nevylučuje, že šla ještě někam.“

Všem se rázem ulevilo. Ovšem s výjimkou Severín. Její tvář stále zahaloval stín určitých pochybností. „Jak jako nevylučuje, že šla ještě někam?“

Dominik obrátil oči v sloup. „S největší pravděpodobností šla rovnou domů, ale do dveří ji vcházet neviděl. O to tady jde. Prostě jak jsem říkal, bylo to akorát zbytečný plašení...“ Stylem, jakým se obyčejně dává najevo, že je debata u konce, se na chvíli odmlčel. „Už budu muset. Čeká mě další z velkolepých střetnutí s mým otcem a taky mám ještě nějaký zařizování ohledně toho zítřka. Přijdete všichni, že jo? Počítám s váma.“

Dominik měl na mysli výroční koncert městské filharmonie na nádvoří zámku, jež už po generace vlastnila jeho rodina.

Kryštof s Eliškou i Radim účast bez váhání potvrdili, zamyšlená Severín však jen mlčky hleděla do země. Eliška se jemně dotkla jejího ramene. „Taky už půjdeme. Musíme vyvenčit Falca a ještě se potřebuju zastavit v práci. Karolína má od knihovny klíče, někdy se tam o víkendu chodí učit. Kdyby tam náhodou byla, hned ti napíšu.“

Severka se na kamarádku vděčně usmála. Eliška se následně omluvila a odešla na toaletu. Kryštof se mezitím vydal k barovému pultu zaplatit a Radim usrkával kafe, kterého měl už jenom na dně. Dominik si vedle něho oblékal kabát a snažil se zachytit Severčín pohled.

„Hvězdo?“ pokoušel se upoutat její pozornost. Dívka mu tázavý pohled opětovala. „Přijdeš zítra? Slibuju lepší počasí. A budou se hrát filmový soundtracky, o to nesmíš přijít.“

Severka se zvedla a popošla blíž k němu. „Přijdu,“ potvrdila a podívala se na něho způsobem, ze kterého bylo patrné, že se odhodlává říct ještě něco. Zaváhala a pak se zeptala. „Ty mu věříš? Tomu Patrikovi? Myslíš si, že ti vážně řekl pravdu?“

Chvilí na sebe zblízka hleděli.

„Není to nejdůvěryhodnější osoba, ale nevidím důvod, proč by o tom lhal,“ řekl Dominik jistě, přesvědčeně.

Aniž s ním Severín přerušila oční kontakt, pomaličku přikývla. Napadlo ji, že je možná opravdu zbytečně paranoidní. Ten nepříjemný pocit, který se jí držel, šel však jen těžko setřást. Náhle za sebou uslyšela lomoz a hlasy. Přišli noví návštěvníci a právě se usazovali k vedlejšímu stolu. Jeden z těch dvou hlasů poznala ještě předtím, než uviděla

tvář toho, komu patřil. Byla to Klárka. S Klárkou chodila Severka do školky, na základní školu i na osmileté gymnázium. Déle se Severín znala už jen s Karolínou (pokud se tedy společné zážitky z porodnice a vítání občánků dají také počítat). Vysoké školy později dívkám cestu sice rozdělily, dobré vztahy však přetrvaly mezi všemi třemi. Klárka žila poslední roky v Praze a v místě svého trvalého bydliště pobývala už jenom zřídka. Občas se ale přece jen ukázala. Jako právě teď.

Při pohledu na Klárku – které nikdo Klára neřikal, protože byla prostě moc malá na to, aby ji někdo seriózně oslovoval nezdobně – požádala Severín Dominika, zda by s odchodem ještě chvilíčku nepočkal, a odebrala se kamarádku pozdravit s tím, že je hned zpátky. Možná by se mladík navzdory její žádosti vytratil, ale Eliška se právě vrátila ke stolu a Kryštof přišel s oznámením, že už mají zapláceno, a tak se s nimi dal znovu do řeči.

Severka se s kamarádkou přivítala. Ta jen jak ji zahlédla přicházet, věnovala dívce dobrosrdečný úsměv. Na jemně pihovatých tvářích, které rámovalo rovné tmavé mikádo, se objevily dolíčky. Jakmile došla Severka ke Klárce blíž, rozdíl v jejich výšce se zdůraznil. Vysoké Severín sahala dívka sotva po ramena, postavu měla ale standardní – ani hubenou, ani silnou. Na první pohled působila mladší, než ve skutečnosti byla, nicméně bystrý pozorovatel by z oříškově hnědých očí a porcelánové pleti s mikroskopickými vráskami patrně dokázal vyčíst, že život si v případě této duše s roztomilým úsměvem již stačil říct své.

„Jsi doma na víkend?“ zeptala se Severín a mrkla po kamarádčině doprovodu – Klárčině starší sestře, jež jí kývla na pozdrav.

„Je to tak,“ přisvědčila Klárka a také koukla za Severku, aby si prohlédla její společnost. Povědomý jí byl jenom kluk v mikině, jehož tvář si pamatovala z gymplu. Ostatní viděla poprvé.

„Co škola?“ Jen jak to Severín vyslovila, zastyděla se. Vzpomněla si, že sama tuhle otázku nikdy nijak zvlášť v lásce neměla.

„Dobrý. Vlastně už teďka budu končit, takže jsem se přestěhovala zase zpátky sem. V Praze mi nedávno skončila nájemní smlouva a nemělo smysl ji prodlužovat, když už tam teď stejně moc nebudu. Čeká mě výzkum v Hradci, ale než si najdu bydlení tam, zůstávám tady,“ vysvětlovala Klárka. Milý úsměv jí na tváři zůstal. Zdálo se, jako by

dobrá nálada byla její permanentní stav. Vytvářela kolem sebe díky ní příjemnou atmosféru, ve které bylo velice příjemné pobývat.

„Musíme se domluvit a sejít se. Ráda si to nechám povyprávět,“ navrhla Severka.

„Určitě! U tebe je jistě taky hodně nového. Těším se, až mi řekneš, co všechno. Možná bychom se mohly domluvit i s Kájou,“ vyhrkla Klárka spontánně a znovu tím Severín připomněla celou tu záležitost s pohřšováním včetně nepříjemného pocitu, jenž se na chvíli utišil, ale nyní se opět přihlásil ke slovu.

„To by asi šlo. Zítra bychom obě měly jít na koncert filharmonie. Budeš tam taky?“ dotazovala se Severka, zatímco se v sobě snažila potlačit nejistotu, zda stále platí, že Karolína dorazí, jak bylo původně v plánu.

Dnes měla ostatně také přijít, ale nedostavila se. Tohle vědomí se opakovaně dožadovalo její pozornosti.

„No jasně, po dlouhé době budu zase dokonce i hrát. Poslední dva týdny jsem oprašťovala soundtracky jako šílená, tak mi drž palce. Doufám, že jsem z toho nevypadla natolik, abych udělala ostudu,“ přiznala Klárka, zastrčila si pramen vlasů za ucho a stydlivě se zasmála.

Kolem prošli Kryštof s Eliškou a pozdravili Severín na rozloučenou. Severka spěšně odpověděla na jejich pozdrav a zkusila co nejplynuleji navázat na předešlou konverzaci, přestože jí odchod přátel maličko přetrhl nit.

„To určitě nehrozí,“ ubezpečila Klárku rychle. Jednak proto, že se to slušelo, a jednak protože si pamatovala, jak už v době společných gymnaziálních studií kamarádka ve filharmonii na housle válela. Nedovedla si představit, že by zrovna ona mohla udělat nějakou ostudu.

Potom se Severka zběžně podívala po klucích. Oba něco sledovali na Dominikově telefonu. Když uviděla, jak se její kamarád v kabátu ošívá, došla k závěru, že je čas se s Klárkou prozatím rozloučit.

„Už se vrátím za přáteli, ale moc ráda jsem tě viděla a těším se na zítra. A palce držím!“ S těmi slovy se Severín začala vzdalovat.

Klárka poděkovala a konečně si mohla nerušeně přísednout ke svému doprovodu.

„Kdo to je?“ vyzvídal Dominik, když se Severka vrátila ke stolu a on zvedl oči od telefonu.

„Bývalá spolužačka z gymplu,“ pronesla dívka tónem říkajícím *ruce pryč*. Dominik tomu však nevěnoval nijak zvláštní pozornost, mnohem více se zajímal o to, co viděl na svém telefonu. Severka se nahnula a zaregistrovala, že kluci mají otevřený profil toho divného pavouka Patrika.

„Koukáme, že Karolína sleduje Patrika na Instagramu. Občas mu něco i olajkuje, třeba tady tu fotku z roku 2016. Tak si říkáme, že pokud mu včera narychlo neolajkovala roky starý fotky, asi už se nějakou chvíli znají,“ referoval Radim. Severín si přisedla a sledovala, jak Dominik roluje feed. Většina obrázků byla černobílá a v mizerné kvalitě. Pokud se přece objevil barevný snímek, hyzdil ho některý z prehistorických instagramových filtrů. Severku, která se focení aktivně věnovala, bolelo tu přehlídku nevkusů sledovat.

Karolína dala srdíčko fotce, kde úlisně vypadající plavovlasý kluk v teplákové soupravě, snapbacku, New Balance sneakers na nohou a se skejtem v ruce stál u rampy. Líbila se jí i silvestrovská momentka, na níž Patrik bouchal šampaňské. Snímek chlapce s dolním rtem ohnutým tak, že obnažoval jeho vnitřní stranu a ukazoval na něm vytetované slovo *HELL*, taktéž olajkovala. Poslední zmíněnou fotografii Patrik korunoval popiskem *Dávám jenom žhaví kisses, bitches!*

Někde se ale Karolína svých sympatií zdržela, a to kupříkladu u fotky, na které Patrik s několika polonahými holkami v baru kouřil vodní dýmku.

V horní části Dominikova telefonu zničehonic vyskočila zpráva od neznámého čísla. Společně s emotikony rozesmátých obličejů, plamenů a opiček se zakrytýma očima v ní stálo: *Ta včerejší noc byla skvělá. Zopakujeme ji dnes? S.*

Dominik si rozpačitě odkašlal a rychle odtáhl zprávu prstem, aby se ztratila. Severka s Radimem se na sebe významně podívali, ale ani jeden z nich nic neřekl. Oba si ji stačili celou přečíst.

„Nerozumím tomu, proč Karolínu přitahují takováhle individua. Vždycky si začne s někým, kdo má IQ tykve, a přitom si zaslouží víc. Opravdu doufám, že se jí nic nestalo,“ povzdechla si Severín a vyhlédla z okna kavárny. Zase hustě přšelo.

„Co tě na tom prosím tebe tak deptá? Podle všeho je v pořádku doma a s tím klukem taky nic nebylo, tak co ti teda vadí? Že jsi ji

uprostřed noci vyignorovala? Kvůli tomu se cítit zle fakt nemusíš. Není to tvoje zodpovědnost,“ přesvědčoval ji Dominik, stále navlečený v kabátě.

„Hrozím se představy, že jde napitá z baru s klukem, co je zjevně pěkně hajzl. Prostě mám strach, že toho nějak využil. Byť on tvrdí něco jiného,“ ospravedlňovala Severka svoje obavy.

„Ještě jednou. Nic se nestalo. Klid!“ řekl Dominik důrazně, ale pak mu to nedalo a dodal: „A i kdyby se něco stalo, tak co? Všichni víme, že Karolína se toho nebojí.“ Tu poznámku utrousil jakoby nic a dál nevzrušeně soukal svůj telefon zpátky do kapsy kabátu. Radim se Severkou se na něho nechápavě podívali.

„Co tím chceš jako říct?“ otázala se dívka. Vedle vůně kávy a dřeva náhle ucítila ve vzduchu konflikt.

„Ale nic. Já jenom, že je to holka, co se ráda baví, a v tom oblečení, který měla včera na sobě, nepůsobila zrovna dvakrát nedostupně. Spíš přesně naopak,“ odpověděl Dominik a ledabyle pokrčil rameny.

„To, že si holka oblíkne krátkou sukni, znamená, že se chce líbit, nebo se v tom prostě cítí dobře, ale ještě to nutně neznamená, že chce taky opíchat,“ namítl Radim a vzápětí se Severce zahanbeně omluvil za vulgární výraz.

„Ale indicie, nebo spíš výzva, je to poměrně velká, nemyslíš?“ opáčil Dominik a ušklíbl se. Radimovi zkrivila obličej zlost.

„Co to jako znamená? Že vzít si vyzývavý oblečení je stejně velký provinění jako se na někom domáhat sexu násilím? Neubránit se potřebě vzít si provokativní oblečení je podle tebe totéž jako se nechat zotročit vlastní primitivní potřebou? Vážně?“

Radim se rozčílil tak, že i Severín zůstala s mírně pootevřenou pusou.

„Protože jestli jo, tak mi tady v podstatě říkáš, že je naše kamarádka děvka, a když si oblíkne minisukni nebo větší výstřih, zaslouží si, aby ji někdo někde ohnul i proti její vůli,“ pokračoval Radim dopáleně.

„Bože, to přece vůbec neříkám!“ bránil se Dominik. „Snad víte, že bych jí nic zlého nepřál, a kdyby na ni někdo proti její vůli jenom sáhnul, byl bych první, kdo by si toho zmrda podal. Jen jsem chtěl ale říct, že je to provokatérka. Tak to je. A některý lidi... některý chlapi jsou prostě

prasata a neumí se ovládat. A pak se stávají hnusný věci. Takže není dobrý je provokovat, no ne?“

„Je jednadvacátý století a my žijeme ve vyspělý, nebo řekněme alespoň civilizovaný zemi, kde je nedobrovolný sex definovaný jako trestný čin. Nosit minisukně je ale povolený. Pokud kvůli tomu někdo nedokáže udržet ptáka v kalhotách, je otrok vlastních potřeb, který jde v dnešním světě kočírovat nějak normálně, legálně. A jestli nejsi schopný si pořešit svoje nutkání, aniž bys tím někomu způsobil celoživotní trauma, pak pro mě nejseš chlap, ale narušený hovado. Takže je sice hezký, že zrovna ty máš tolik pochopení a *solidarity* pro ty, kterým holky nenabíhají do postele samy jako tobě, ale tohle je mimo...“

Severín na Radima nevěřícně zírala. Neměla ani tušení, že v něm tohle je. Že k tomu má tolik co říct. Že si tak pevně stojí zrovna za takovýmto názorem a je ochotný kvůli němu riskovat nehezkou hádku a možná i víc.

Dívka pozorovala svého kamaráda a viděla, jak mu na čele rozčilením naběhla žíla. Jeho jizva pod okem byla v kavárenském osvětlení také nápadnější než jindy.

„Ano znamená *ano*, ne znamená *ne* a flirt je *flirt*,“ pěnil Radim. „Není to nabídka k sňatku, stejně jako to není pozvánka do postele, přestože se to právě jako pozvánka do postele takovejím individuím třeba jeví.“

Severka se vykulila, vypadala trochu legračně. V tu chvíli tomu ale nikdo u stolu nevěnoval pozornost. Dominik seděl se svěšenou hlavou jako žáček po škole. Nehádal se, neargumentoval – věděl, že je na tenkém ledě.

Radim zaníceně rozhodil rukama. „Většina žen je dost chytrá – a Karolína je vůbec dost chytrá – na to, aby věděla, že takhle se oblíknout, jít do klubu a opít se je riskantní. Stejně jako většina normálních chlapů ví, že sex se násilím nevymáhá. Ženy mají ale naprostý právo se oblíkat, jak chtějí. Spoléhat se na to, že svět je hodnej, je ale naivní, to máš pravdu. Jenomže proto tam šla s náma, ne? Protože není hloupá a spoléhala na nás. Na to, že nad ní budeme držet ochrannou ruku, kdyby... cokoli.“

Z Radimových slov jasně vystupovala jedna konkrétní emoce. Byla to výčitka. Ale ne že by chtěl něco vyčítat Dominikovi, vyčítal to sobě

a možná tak trochu i zbytku světa. Bylo na něm vidět, že cítí odpovědnost, vztek a provinění.

Severín mu útěšně položila ruku na rameno. Najednou měla pocit, že teď je řada na ní, aby řekla: „Klid, nic se přece nestalo.“ Jenže pak jí došlo, že si tím vůbec nemůže být jistá. A vzápětí si uvědomila, že i kdyby teď byla Karolína v pořádku doma, někde jinde se určitě nachází nějaká jiná duše, která po minulé noci v pořádku není. A ta že nebude na tomhle světě zdaleka jediná ani poslední. Při té myšlence se jí sevřelo srdce.

„Kvůli všem těm prasatům, co po týhle zemi chodí, si připadám jako úchyl, kdykoli jdu večer po ulici za nějakou holkou, protože úplně cejtim, jak je ta holka nervózní, div si klíčkama neprorazí ruku skrz naskrz. Vždycky radši přecházím na druhéj chodník, poněvač cejtim, že je to i v dnešní době nutný. A to mě pěkně sere.“

Radim byl už tak rozčilený, že ho tentokrát ani nenapadlo se Severín za sprostý výraz omluvit. Na malý okamžik tedy zavládlo ticho.

„Moc nechápu, jak jsme se od úplně nevinnyho vtipu dostali až k tomuhle,“ zamumlal po chvíli Dominik, aby si zachoval alespoň nějaké dekorum. Následně se zvedl k odchodu a při tom sáhl do náprsní kapsy kabátu pro peněženku. Když zamířil k baru, aby zaplatil, příjemná chuť cappuccina v jeho ústech se začala rozkládat a měnit. Pomalu, ale jistě ji nahrazovala hořká pachutí přesně tak, jak tomu s odstupem času po vypití kávy bývá.

„Připomeň mi, proč že se s ním ještě pořád bavíme?“ otázal se už o něco klidnější Radim, když pozoroval Dominika, který právě dosti neuctivě odhodil na barový pult bankovku s podobiznou Palackého.

Zatímco Dominik čekal, až mu obsluha vrátí nazpět, dlaní i konečky prstů si přejížděl po dokonale oholené bradě.

Severín ho také pozorovala, potom pokrčila rameny.

„Protože žije na zámku a pořádá tam skvostné večírky. A taky nás vozí v drahých autech,“ zavtipkovala, aby odlehčila situaci.

Radim se pobaveně usmál a dal jí za pravdu. Bylo snazší udělat si z toho legraci než otevřeně přiznat, že kus pravdy na těch slovech přece jen je. Stále bylo upřímnější o tom žertovat než přinášet ušlechtilé důvody. Ačkoli i ty tu byly, alespoň Severín jeden opodstatněný důvod měla, ale vzpomínku, kterou ožívoval, raději potlačovala.

Když uviděla, že Dominik už má účet vyrovnaný, vydala se také zaplatit. Jak se k němu přibližovala, pohlédl na ni a už otevíral pusku s komentářem k tomu, co si před chvílí vyslechli od Radima u stolu. Severka se však chopila slova první.

„Předtím jsem ti chtěla říct... chtěla jsem tě *požádat*, jestli by ses cestou nezastavil u Karolíny a nepokusil se na ni ještě jednou dozvonit. Ať máme jistotu, že je opravdu v pořádku.“

Dominik přimhouřil oči a bojovně vystrčil bradu. Díval se Severín přímo do očí. Byl to tvrdý pohled – až měla nutkání podívat se rychle jinam. Nakonec to ale neudělala.

„To asi nestihnou,“ odvětil chladně, aniž se obtěžoval podívat, kolik je vlastně hodin.

„Aha,“ odtušila dívka s obdobnou odměřeností. Nehodlala se ho doprošovat. To by si tisíckrát radši tu zacházku ke Karolíně udělala sama.

„Měla by ses nad celou tu věc konečně trochu povznést, hvězdo. Děláš z toho drama pro nic za nic.“ Dominik mluvil drsně a nezapomněl si odpustit arogantní tón. „Tak se měj,“ řekl už téměř zády k ní. Mířil ke vchodovým dveřím, které byly ještě stále otevřené dokořán.

Popuzené „ahoj“ mu Severka poslala do zátylku. Na to on jen zvedl ruku s nataženými dvěma prsty. Vzešlo z toho nadmíru odbyté gesto. Potom bez ohlednutí vyšel do deště.

Vtom Severín ucítila po svém boku Radimovu přítomnost. Přinesl jí deštník.

„Jak ten mě štve, zámecký panáček,“ pronesla dívka dopáleně a tu ironii v už tak zesměšňujícím oslovení si za velkého mračení naplno vychutnala.

Poté, co za sebe Radim se Severkou každý zvlášť zaplatili, se vydali ven i oni. Při odchodu Severín ještě mávla Klárce na rozloučenou, protože si všimla, že se na ně od svého stolu podívala. Hned nato už dvojici venku smáčely dešťové kapky. Radim schoval telefon, ve kterém překontroloval předpověď počasí, a pohotově roztáhl deštník. Severín navrhla, že by mohli Karolíně znovu zavolat. Sama se toho zhostila, bohužel se však opět dočkala jen té nepříjemné hlášky o nedostupném čísle.

„Co máš teď v plánu?“ zeptal se Radim.

„Ještě se projdu. Procházky v dešti jsou fajn.“

Zvědavě si ji přeměřil. „A kam se chceš projít?“

„Napadlo mě, že bych šla ke stadionu a nazpátek,“ odpověděla Severka a s náhlým zaujetím začala ze svého kabátu sbírat neexistující smítko. Radim významně povytáhl obočí.

„Vím, že tam Kája občas zajde do posilovny, na tenis nebo si zaběhat na dráhy. Běhu dnešní počasí sice úplně nepřeje, ale do posilovny jít mohla,“ podělila se o svou úvahu dívka, když se konečně odvážila podívat kamarádovi do obličeje.

„A taky je to směrem, kde bydlí ten Patrik,“ předjímal Radim.

„To taky. Kdyby se od něj zrovna vracela, mohli bychom ji potkat. Kdyby ne, zašla bych pak ještě k ní. Dominik to beztak neudělá, přestože jsem ho o to požádala.“

Severín čekala, jestli ji Radim nezačne přesvědčovat, že je paranoidní a reaguje přehnaně, jako se o to prve snažil Dominik. Očekávala, že jí ten nápad bude vymlouvat a pošle ji domů s doporučením, aby se uklidnila. Dopředu se na to připravila a už teď měla chuť kvůli tomu vystartovat. Musela by mu totiž vysvětlovat svůj těžko popsatelný nepříjemný pocit. Musela by ze sebe udělat ještě většího paranoika.

Na druhou stranu ji ale rozčilovalo, že ostatní její kamarádi jsou tak v klidu. Proč je víc nezajímá, kde by mohla Karolína být? To opravdu tolik věří slovům naprosto nedůvěryhodného kluka? Tak moc se spoléhají na to, že se „jen“ opila a doma odpadla? Opravdu o ní mají takové mínění?

Nebo naopak tolik věří v její schopnost se o sebe postarat? Neznámená to spíš, že jsou jenom naivní a bezohledně neteční? Nebo to je ona, kdo přemýšlí až příliš černě a neumí správně vyhodnotit situaci?

Severka nevěděla.

„Tak jdeme,“ řekl nakonec k jejímu překvapení Radim a vykročil po schodech dolů k chodníku.

Chvíli šli zcela mlčky, každý si v duchu spřádal pavučinu vlastních myšlenek. Zdálo se, že déšť opět poleví.

Dívce ticho nepřipadalo nijak nepříjemné a ani Radim po těch několika letech společného přátelství už neměl problém pobývat se Severkou jen tak beze slov. Bylo jim spolu hezky i v tichu. Jenže teď si Radim až příliš jasně uvědomoval, že kamarádčina mysl je plná starostí o Karolínu, a tohle vědomí mu příjemné nebylo. Chtěl ji rozptýlit. Nej dřív hodil do placu několik poznámek o počasí, ale protože ona vždycky odpověděla jenom jednou nebo dvěma strohými větami a hovor se dál nerozvíjel, přistoupil raději k detailní analýze každého z těch kratších, na jejichž promítání byli předchozí večer.

Severka většinu času poslouchala jenom na jedno ucho a duchem byla převážně nepřítomná.

Když došli až k místu, kde končil chodník a oni museli přejít silnici, dostala se jim do zorného pole menší dodávka. Severku ihned upoutala, protože na sobě měla specifický barevný potisk. Bylo to květinářské auto a ona moc dobře věděla, komu patří. Věděla, kdo jím nejčastěji jezdívá.

Řidiče se na dálku snažila zachytit pohledem. Chtěla se přesvědčit, že dodávku řídí ten, na kterého při zahlédnutí daného vozu vždycky pomyslela. Na zlomek vteřiny spatřila muže za volantem. Byl to on. Cítila, jak rychle se jí rozbušilo srdce, avšak výraz naopak zkameněl. Pak sledovala auto, dokud se neztratilo z dohledu za okolními domy.

„Severko?“ vytrhl ji z jejího vlastního světa Radim, který až dosud něco povídal. Po celou tu dobu sledoval provoz v protisměru a teprve teď si všiml jejího nepřítomného výrazu. „Dobrý?“

Dívka přisvědčila a rychle navrhla, že jestli ho už bolí ruka, mohla by třeba nést deštník ona. Když se dozvěděla, že nebolí, s pozoruhodnou vervou se také pustila do rozboru filmů.

Osobní auto, které nechávali projet, se konečně vzdálilo a oni vkročili do silnice. Severka dál mluvila, aby odvedla pozornost od svého rozčarování. Radim se chytil rychle, za chvíli už polemizoval nad jejími slovy. Ona poslouchala a zúčastněně přikyvovala. Jakmile ale došli k další křižovatce, neodpustila si pohled směrem, kterým odjela dodávka.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Havlovy děti.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.